

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 listopada 2017 roku powodowie J. M. i B. M., będący współnikami spółki cywilnej Młyn (...) wnieśli o wydanie nakazu w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanego A. P. prowadzącego działalność pod nazwą Zakład (...) solidarnie kwoty 88.211,26 zł z odsetkami za opóźnienie od kwot 17.775,46 zł od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, 24.031,40 zł od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty, 23.325,80 zł od dnia 26 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz 23.678,60 zł od dnia 31 października 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto, powodowie zażądali, również zasądzenia na ich rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedawali pozwanemu mąkę. W związku z powyższym, wystawione zostały cztery faktury VAT, które nie zostały przez pozwanego opłacone w pełnej wysokości.

(pozew, k. 3-4)

Nakazem zapłaty z dnia 31 stycznia 2018 roku Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Okręgowym w Łodzi zasądził zgodnie z żądaniem wyrażonym w pozwie.

(nakaz zapłaty, k. 25)

W dniu 20 lutego 2018 roku pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie oraz o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powodowie nie wywiązali się z umowy, zaś przedłożone przez nich faktury nie odzwierciedlają faktycznej ilości i wartości dostarczonego towaru.

(sprzeciw, k. 30-31)

W piśmie z dnia 23 marca 2018 r. powodowie podtrzymali dotychczasowe stanowisko oraz wskazali, że pozwany nie podnosił wcześniej zarzutów dotyczących wykonania przez nich umowy, a także dokonywał częściowych wpłat na poczet wystawionych faktur.

(pismo powodów, k. 43-44)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie, będący współnikami spółki cywilnej i prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Młyn (...), pozostawali z pozwanym w stosunkach handlowych, sprzedając mu mąkę pszenną typ 650 i 750 wykorzystywaną przez pozwanego na potrzeby produkcji cukierniczej.

(okoliczność bezsporna)

Zamówienia były składane przez pozwanego telefonicznie. A. P. nabywał mąkę w ilości około 2 transportów miesięcznie, po 24 tony każdy. Towar był dostarczany do miejsca prowadzenia przez niego działalności gospodarczej. Na miejscu pozwany dokonywał sprawdzenia ilości mąki w transporcie, z uwagi na dostarczanie mu dwóch różnych gatunków, oraz kwitował odbiór. Otrzymywał, również fakturę za dostarczony towar.

(zeznania świadka J. D., e-protokół z dn. 6 kwietnia 2018 r.,00:04:07-00:23:58, k. 65-66)

W związku z realizacją umów, powodowie działający pod firmą Młyn (...) wystawili pozwanemu następujące faktury:

- faktura VAT nr (...) na kwotę 24.321,15 zł płatna do dnia 30 lipca 2017 r.,
- faktura VAT nr (...) na kwotę 24.431,40 zł płatna do dnia 4 września 2017 r.,
- faktura VAT nr (...) na kwotę 23.725,80 zł płatna do dnia 25 września 2017 r.,
- faktura VAT nr (...) na kwotę 24.078,60 zł płatna do dnia 29 października 2017 r.

Faktury te obejmowały zapłatę za dostarczoną pozwanemu mąkę typu 650 i 750.

(faktury VAT, k. 45-48)

A. P. nie podnosił żadnych zarzutów dotyczących ilości i jakości dostarczonych towarów. Pozwany informował powodów o trudnościach w zapłacie za zakupione towary spowodowane jego trudną sytuacją finansową.

(wydruk korespondencji elektronicznej, k. 12; zeznania świadka J. K., e-protokół z dn. 13 kwietnia 2018 r., 00:02:46-00:21:22, k. 72-73)

Tytułem spłaty należności z faktury nr (...) pozwany wpłacił na rzecz powodów łącznie kwotę 6.545,69 zł, z faktury nr (...) – 400 zł, faktury nr (...) – 400 zł zaś z faktury nr (...) – 400 zł.

(wyciąg z rachunku bankowego powodów, k. 49-53)

Pismem z dnia 13 października 2017 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 66.332,66 zł tytułem niezapłaconych faktur nr (...) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty do dnia 20 października 2018 r.

Do powyższego wezwania pozwany nie ustosunkował się.

(wezwanie do zapłaty, k. 11)

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy oparł się na dowodach z dokumentów prywatnych w postaci faktur oraz korespondencji mailowej załączonych do akt sprawy oraz na zeznaniach świadków.

Złożone w toku rozprawy zeznania świadków J. K. i J. D. okazały się przydatne dla potrzeb ustalenia stanu faktycznego sprawy. Wskazywały bowiem zarówno na okoliczność składania przez pozwanego zamówienia towaru drogą telefoniczną, ustalenia termin i wielkości dostaw, jak i ceny, co potwierdza wyraźnie na zawieranie każdorazowo umów sprzedaży ze stroną powodową. Świadkowie potwierdzili dostarczenie towaru pozwanemu i to objętego spornymi fakturami, a nadto brak zapłaty za dostarczony towar. J. K. osobiście prowadził rozmowy z pozwanym na temat spłaty zadłużenia, którego pozwany w ogóle nie kwestionował. Jedyną przyczyną odmowy zapłaty był brak środków finansowych, co wynika dodatkowo z korespondencji mailowej.

Poza sporem powinien być fakt, że pozwany nigdy nie składał reklamacji, ani nie wysuwał roszczeń z tytułu złej jakości towaru, a część należności ze spornych faktur już uiścił.

Nie można również przeoczyć, że zeznania świadków pozostają w korelacji z dokumentami prywatnymi w postaci faktur i korespondencji mailowej. Załączone do akt faktury oraz wydruki z rachunków bankowych i poczty elektronicznej niewątpliwie są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Jednakże podkreślenia wymaga fakt, na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom. W orzecznictwie zauważa się, że wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 listopada 2007 roku, II CNP

129/07). Nigdy zatem faktura VAT nie będzie wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Może ona jedynie wskazywać na zawarcie przez strony ustnej umowy. Jednak treść takiej umowy oraz jej wykonanie przez strony zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami. W tym kontekście oczywistym jest, że sama faktura nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego (wyrok SN z dnia 6 czerwca 2001 r., CKN 291/00).

Zatem, wskazane dowody z dokumentów prywatnych oraz zeznaniami świadków pozwoliły na poczynienie ustaleń faktycznych zgodnie ze wskazaną przez powoda podstawą faktyczną powództwa.

W ocenie Sądu, zarzuty pozwanego zostały podniesione jedynie na użytek tej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Sprzedaż jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, a dodatkowo świadczenia jednej strony są odpowiednikami świadczeń drugiej strony, co przesądza o tym, że umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej. Z istoty swej umowę sprzedaży cechuje odpłatność. Przez czynność odpłatną należy rozumieć taką czynność przysparzającą, na podstawie której osoba dokonująca przysporzenia majątkowego otrzymuje lub ma otrzymać w zamian korzyść majątkową (vide: W. A., I. J., S. K., Prawo cywilne, 1998, s. 268–269). Wyrazem jej odpłatności jest obowiązek kupującego zapłaty ceny, bowiem odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena, a więc ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy (vide: Katner W., w: System PrPryw, t. 7, 2004, s. 12; Gawlik Z., w: Kidyba, Komentarz KC, t. III, Cz. szczegółna, 2014, s. 26; Jezioro J., w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2014, s. 1066; Banaszczyk Z., w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. II, 2015, s. 248; Haładaj K., w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, s. 1021; Żuławska C., w: Komentarz do KC, Ks. III, cz. 2, 2011, s. 17).

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że pomiędzy powodami a pozwanym doszło do zawarcia umów sprzedaży mąki, powodowie dostarczyli pozwanemu towar w ilości i za cenę wynikającą ze spornych faktur.

Niewątpliwie świadczenia stron wynikające z zawieranych umów miały charakter wzajemny. Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia. Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

Zobowiązanie pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za dostarczony towar i odebranie go jest odpowiednikiem zobowiązania powodów do dostarczenia mąki w uzgodnione miejsce i wydania tego towaru (art. 487§2 k.c.). Pozwany nie wykonał swojego świadczenia w całości, co wynika z poczynionych ustaleń faktycznych. Pozwany dokonał jedynie częściowej zapłaty kwot z wyszczególnionych na fakturach. W związku z powyższym, Sąd uwzględnił w całości powództwo i zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 88.811,26 zł, wynikającą z przedłożonych faktur pomniejszych o wspomniane już kwoty częściowych wpłat dokonanych przez pozwanego.

Od zasądzonych kwot Sąd zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie, stosownie do treści art. 481 k.c. Stosownie do § 1 wskazanego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość świadczenia odsetkowego określona została w § 2 wskazanego przepisu, zgodnie z którym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów

procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Mając na uwadze powyższe uregulowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów również odsetki w sposób następujący:

- od kwoty 17.775,46 zł za okres od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 24.031,40 zł za okres od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 23.325,80 zł za okres od dnia 26 września 2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 23.678,60 zł za okres od dnia 31 października 2017 r. do dnia zapłaty.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o dyspozycję art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 9.858 zł, na którą złożyły się opłata od pozwu w kwocie 4.441 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł (stosownie do § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U.2015.1804 z dnia 2015.11.05) oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.